

Przy sadzeniu róż

Antonina Krzysztoń

Sadźmy, przyjacielu róże!
Długo jeszcze, długo światu
Szumieć będą śnieżne burze,
Sadźmy je przyszłemu latu!

My wygnańcy stron rodzinnych,
Może już nie ujrzymy kwiatu,
A więc sadzimy je dla innych,
Szczęśliwemu sadźmy światu!

Jakże los nasz piękny, wzniosły!
Gdzie idziemy - same głogi;
gdzieśmy przeszli - róże wzrosły;
Więc nie schodźmy z naszej drogi!

Idźmy, szepcemy! Gdy to znuży,
Świat wiecznego wypocznienia
Da na miłszy kwiat róży
Łzy wdzięczności i wspomnienia